

לעיבוד וחיזוק הלימוד והחזרה
 בספה"ק סיפורי מעשיות משנים קדמוניות
 שסיפר רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב זיע"א

דעם רבינ'ס משלים

מעשה מתבואה

אמנם המלך לא הסכים עם עצה זו בשום אופן, וטען ואמר: "וכי אם בני המדינה יהיו משגעים - שגם אנחנו נהיה משגעים כמותם, ונעשה דבר שגועון כזה, לאכל תבואה המשגעת? לא ולא! אנו נאגר מהתבואה הבריאה ונאכל אותה; ואם נדמה כמשגעים בעיני בני המדינה - מה בכך? וכי בשביל כך נאכל תבואה קלוקלת ומשגעת?!"

כמו כן הוא בעבודת השם יתברך, שאם בני המדינה מתנהגים שלא כהגון ורודפים אחר כבוד וממון המדמה, ואינם חושבים על ימיהם ועל שנותיהם העוברות ופורחות להבל ולריק - וכי נעשה אנחנו כמותם? לא ולא! אלא נאגר לעצמנו 'תבואה בריאה', היא התורה והתפלה, כדי שיהיה לנו פח וגבורה לעמד כנגד הרגליהם המשגעים; ואם נדמה אנחנו כמשגעים בעיני העולם - מה בכך? יחשבו אודותינו מה שיחשבו, ובלבד שנזכה לסור מרע באמת ובתמים, בבחינת "וסר מרע משתולל" וכנ"ל:

ספר רבנו משל לענין שצריך לעבד את השם יתברך במסירות נפש אף שנדמה לבני העולם כמשגע, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל (סנהדרין צז.) על הפסוק (ישעיה נט טו) "וסר מרע משתולל" שמי שרוצה לסור מרע נדמה כמשגע.

שפעם חלם מלך אחד שכל התבואה שצמחה במדינתו התקלקלה, ומי שיאכל ממנה - ישתגע חס ושלום; והתיעץ עם המשנה למלך מה לעשות. יעצו המשנה למלך שבליית בררה מחיבים הם לאכל מהתבואה הקלוקלת, בהטעימו כי לאגר תבואה בריאה לכל בני המדינה - אין באפשרות, ואם יאגרו רק הם לעצמם ויאכלו רק הם תבואה בריאה וטובה - הרי אז יהיו הם כמשגעים בעיני בני המדינה, כי יהיו משנים מכל בני המדינה, על כן אין שום בררה אלא לאכל מן התבואה הקלוקלת; "אולם נעשה לעצמנו שום סימן, שנדע שמשגעים

אנו!"

(כוכבי אור - שיש"ק)

ספּוּרֵי מַעֲשֵׂי־יָוֵט מִשְׁנֵי קַדְמוֹנִיּוֹת

מַעֲשֵׂה ג' - מַחִיגָר (6)

וְנִסַּע לְאָבִיו זִקְנֹו עַל קְבֻרוֹ, וְשָׂאֵל אוֹתוֹ:
בְּאִשֶּׁר שֶׁהִנַּחַת צוֹאָה שְׁלֵא לְהִשְׁתַּמֵּשׁ עִם
הַסֵּפֶר, רַק שְׂיִהְיֶה לָנוּ אֱמוּנָה בְּהֵשִׁים יִתְבָּרֵךְ,

וְעַתָּה הֵלֵב מִפֶּתַח אוֹתִי לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ.

עָנָה אוֹתוֹ (הַזִּקְנֹו הַנֶּפֶטֶר הַנַּ"ל): אֶף־עַל־פִּי
שְׂיִישׁ לָךְ כַּח לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ בְּקִדְשָׁה, מוֹטָב
שְׂיִהְיֶה לָךְ אֱמוּנָה בְּהֵשִׁים יִתְבָּרֵךְ וְאֵל תִּשְׁתַּמֵּשׁ
בּוֹ, וְהֵשִׁים יִתְבָּרֵךְ יַעֲזֹר לָךְ. וְעָשָׂה כֵן.

וַיְהִי הַיּוֹם וְהָיָה הַמֶּלֶךְ חוֹלֵה בְּאוֹתָהּ
מְדִינָה שְׂיִוָּשֵׁב בָּהּ הַנֶּכֶד שֶׁל הַזִּקְנֹו הַנַּ"ל
וְעָסַק בְּדַאקטוֹרִים וְלֹא הָיוּ יְכוּלִים
לַעֲשׂוֹת רְפוּאָה. מַחֲמַת גְּדֹל הַחֲמִימוֹת
שֶׁהָיָה שָׁם בְּאוֹתָהּ הַמְּדִינָה לֹא הָיוּ מוֹעִילִים
הַרְפוּאוֹת, וְגָזַר הַמֶּלֶךְ שְׂיִשְׂרָאֵל יִתְפַּלְלוּ
בְּעֵדוֹ. אָמַר הַמֶּלֶךְ שְׁלָנוּ: בְּאִשֶּׁר שֶׁזָּה הַנֶּכֶד
הַנַּ"ל יֵישׁ לוֹ כַּח לְהִשְׁתַּמֵּשׁ עִם הַסֵּפֶר
בְּקִדְשָׁה וְאִינוּ מִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ, עַל פֶּן נַעֲשֶׂה
לְטוֹבָתוֹ,

וְצוּהָ עָלַי לְהִיּוֹת שָׁם עֲנֵן כְּדִי שְׂיִהְיֶה
לְהַמְלִיךְ רְפוּאָה מִהַרְפוּאוֹת שְׁלַקַח כְּבָר
וּמִהַרְפוּאוֹת שְׁיַקַח עוֹד. וְהַנֶּכֶד הַנַּ"ל לֹא

אֲחֵר־כֶּה, כְּשֶׁהִגִּיעַ זְמַנּוֹ שֶׁל הַזִּקְנֹו לְפִטֵר מִן
הָעוֹלָם, קָרָא לְבָנָיו וְצוּהָ לָהֶם וְאָמַר לָהֶם:
אֲנִי מַנִּיחַ לָכֶם זֶה הַסֵּפֶר: וְהֵלֵא אֶתֶם
רוּאִים שְׂיִישׁ לִי כַח לְהִשְׁתַּמֵּשׁ עִם זֶה
הַסֵּפֶר בְּקִדְשָׁה, וְאֶף־עַל־פִּי־כֵן אֲיַנִּי
מִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ. רַק יֵישׁ לִי אֱמוּנָה בְּהֵשִׁים
יִתְבָּרֵךְ. גַּם אֶתֶם אֵל תִּשְׁתַּמֵּשׁוּ בּוֹ. אֲפֹלוּ
אִם יִמָּצֵא אֶחָד מִכֶּם שְׂיִוָּכַל לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ
בְּקִדְשָׁה, אֶף־עַל־פִּי־כֵן אֵל יִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ, רַק
יְהִי לוֹ אֱמוּנָה בְּהֵשִׁים יִתְבָּרֵךְ. וְנִפְטֹר
הַחֲכָם,

וְהָלַךְ הַסֵּפֶר בִּירְשָׁה וּבָא לְבֵן בְּנוֹ, וְהָיָה לוֹ
כַּח לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ בְּקִדְשָׁה, רַק שֶׁהָיָה לוֹ
אֱמוּנָה בְּהֵשִׁים יִתְבָּרֵךְ, וְלֹא הָיָה מִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ,
כְּאִשֶּׁר צוּהָ הַזִּקְנֹו.

וְהַמְּדַבְּרִים שְׂיִישׁ בִּינֵיהֶם הָיוּ מִפֶּתִים אֶת נֶכֶד
הַזִּקְנֹו הַנַּ"ל: בְּאִשֶּׁר שְׂיִישׁ לָךְ בָּנוֹת גְּדוּלוֹת
וְאִין לָךְ לְפָרְנָסָם וְלִהְשִׂיאָם, עַל פֶּן
הִשְׁתַּמֵּשׁ בָּזֶה הַסֵּפֶר. וְהוּא לֹא הָיָה יוֹדֵעַ
שֶׁהֵם מִפֶּתִים אוֹתוֹ, וְסָבַר שְׁלָבוּ מִיַּעֲצוֹ
לָזֶה.

יָדַע כָּל־ל מְזָה, וּמַחֲמַת זֶה אֲנִי הָיִיתִי בְּכֹאן
עֲנִן (כָּל זֶה הָיָה מְסַפֵּר הָעֲנָן לְהַשְׁלִיחַ).

וְזֶה הַבֵּן הַנַּ"ל (הֵינּוּ זֶה שְׁלֵא הָיָה לוֹ כַח בְּרַגְלָיו
בְּתַחֲלָה) הָיָה הוֹלֵךְ אַחֲרֵיהֶם וְשׁוֹמֵעַ.
וְהֵבִיאוּ אוֹתוֹ לַמֶּלֶךְ, וְצִוָּה הַמֶּלֶךְ שְׂיִקְחוּ
הַכַּח וְיַחֲזִירוּ לְהַמֶּלֶךְ הַנַּ"ל, וְהַחֲזִירוּ לוֹ
הַכַּח, וְאָז חָזַר הַבֵּן שֶׁל הַשִּׁדִּים הַנַּ"ל, כַּנַּ"ל,
וּבֹא מִיִּסָּר מְאֹד בְּלֹא כַח, כִּי עָנּוּ אוֹתוֹ מְאֹד
שָׁם, וְחָרָה לוֹ מְאֹד עַל הַמְּכַשֵּׁף שֶׁעָנָה
אוֹתוֹ כָּל־כֹּף, וְצִוָּה לְבָנָיו וּמְשַׁפְּחָתוֹ שְׂיִהְיוּ
אוֹרְבִים תָּמִיד עַל הַמְּכַשֵּׁף הַנַּ"ל,

וַיֵּשׁ בֵּינֵיהֶם מְדַבְּרִים, וְהִלְכוּ וְהִגִּידוּ
לְהַמְּכַשֵּׁף שְׂיִשְׁמֹר עֲצָמוֹ, כִּי הֵם אוֹרְבִים
עָלָיו, וְעָשָׂה הַמְּכַשֵּׁף תַּחֲבוּלוֹת, וְקָרָא עוֹד
מְכַשְׁפִּים שְׂיִוָּדְעוּ מְשַׁפְּחוֹת כְּדֵי לְשַׁמֵּר
מֵהֶם, וְחָרָה מְאֹד לְהַבֵּן הַנַּ"ל וּלְמְשַׁפְּחָתוֹ
עַל הַמְּדַבְּרִים עַל שֶׁגָּלוּ סוּדוֹ לְהַמְּכַשֵּׁף.

פַּעַם אַחַת נִזְדַּמְּן שֶׁהִלְכוּ יַחַד מִמְּשַׁפְּחָה שֶׁל
הַבֵּן הַנַּ"ל וּמֵהַמְּדַבְּרִים עַל הַמְּשַׁמֵּר אֲצֵל
הַמֶּלֶךְ, וְהִלְכוּ בְּנֵי הַמְּשַׁפְּחָה הַנַּ"ל וְעָשׂוּ
עֲלִילָה עַל הַמְּדַבְּרִים, וְהָרַג הַמֶּלֶךְ אֶת
הַמְּדַבְּרִים, וְחָרָה לְהַמְּדַבְּרִים הַנְּשֹׂאֲרִים,
וְהִלְכוּ וְעָשׂוּ מְרִידָה בֵּין כָּל הַמְּלָכִים, וְהָיָה
בֵּין הַשִּׁדִּים רָעַב וְחֲלָשׁוֹת וְחָרַב וְדָבָר,

וְנַעֲשֶׂה מְלַחְמוֹת בֵּין כָּל הַמְּלָכִים, וְעַל־יְדֵי־
זֶה נַעֲשֶׂה רְעִידַת הָאָרֶץ וְנַפְּלָה הָאָרֶץ כְּלָה,
וְנִשְׁקָה הָאֵילָן כְּלוֹ, וְלֹא נִשְׂאָר מֵהֶם כְּלָל,
וְנַעֲשׂוּ כְּלֵא הָיוּ. אָמֵן.

סוּד מַעֲשֶׂה זֶה מְרַמֵּז בְּקַפִּיטָל א' שְׁבַת־הַלֵּים: אֲשֶׁר־
הָאִישׁ וְכוּ', דָּרָךְ רְשָׁעִים דָּרָךְ צַדִּיקִים וְכוּ'. הֵינּוּ בַחֲנִינַת
הַדָּרָכִים הַנַּ"ל שֶׁיֵּשׁ בָּהֶם הָאָבֶק שֶׁמְפַזְרִים וְכוּ'. וְהָיָה
כְּעֶץ שֶׁתּוֹל עַל פְּלָגֵי מַיִם אֲשֶׁר פָּרְיוֹ יִתֵּן בְּעֵתוֹ וְעֵלְהוּ
וְכוּ'. וְכֵן אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה יְצֻלִיחַ. הֵינּוּ הָאֵילָן הַנַּ"ל. שְׁפָל
פָּרְיוֹ וְעָלְיוֹ הַכֵּל כְּאֲשֶׁר לְכָל מְסַגֵּל מְאֹד כַּנַּ"ל.
דוּק וְתִשְׁכַּח עוֹד אֵיזָה רְמָזִים: אֲשֶׁר־יֵשׁ הָאִישׁ אֲשֶׁר לֹא
הִלָּךְ כִּי בְּתַחֲלָה לֹא הָיָה יָכוֹל לִילָךְ: לֹא עָמַד כִּי אַחֲר־
כֵּן לֹא הָיָה יָכוֹל לַעֲמֹד גַּם־כֵּן: וּבְמוֹשֵׁב לְצִיִּים. הֵינּוּ
מוֹשֵׁב לְצִיִּים הַנַּ"ל שֶׁעוֹשִׂין לִיצְנוּת וְכוּ' כַּנַּ"ל: כְּמוֹץ
אֲשֶׁר תִּדְפְּנוּ רוּחַ הַיָּם הַרוּחַ שֶׁנוֹשֵׂא הַפּוֹל הַנַּ"ל: וְכֵן זֶה
הוּא רַק רְמָזִים בְּעֵלְמָא. שֶׁהָאִיר עֵינֵינוּ קֶצֶת. לְמַעַן נִבִּין
וְנִשְׁכִּיל קֶצֶת עַד הֵיכֵן הַדְּבָרִים מְגִיעִים. אָבֶל הַדְּבָרִים
סְתוּמִים עֲדִין בְּתַכְלִית הַהֶעָלֶם: כִּי כָּל אֱלוֹ הַמַּעֲשִׂיּוֹת
שֶׁסִּפֵּר גָּבְהוּ מְאֹד מְאֹד מִדַּעַת אֲנוּשֵׁי וְנַעֲלָמִים מַעֲיֵן כָּל
חַי וְכוּ'.

שאלות לחידודא

כחן 38אך:

מעשה ג' מהיגר (6)

- מחמת גודל החמימות שהיה שם
- מחמת גודל הקרירות שהיה שם
- ד. איך נעשה רעידת הארץ שם?
  - ע"י שנעשה מלחמות בין כל המלכים
  - ע"י המכשפים שעשו שם כישוף
  - מכיוון שהיסודות לא היו חזקים שם
- ה. מה נשאר בסוף מכל השדים?
  - לא נשאר מהם כלל
  - נעשו כלא היו
  - שתי התשובות נכונות
- ו. באיזה קפיטל מרומז סוד מעשה זו?
  - קפיטל פ"ד אשרי יושבי ביתך
  - קפיטל קי"ט אשרי תמימי דרך
  - קפיטל א' אשרי האיש

- א. מה עשה הנכד של החכם כשפתו אותו להשתמש בספר של השדים?
  - לא שם לבו להם
  - הוא שילח את כל המדברים
  - נסע לקבר של זקנו ושאל אותו מה לעשות
- ב. האם הנכד של אותו זקן השתמש בסוף עם הספר של השדים?
  - השתמש בו
  - לא השתמש בו
  - השתמש בו לאחר זמן
- ג. למה לא היו מועילים הרפואות למלך שהיה גר במדינה שישב שם הנכד של אותו הזקן?
  - מחמת שלא היו שם רופאים מומחים

בעומק המעשה

היכן רואים במעשה זו שאפילו הגויים מכירים בגודל כח התפילה של ישראל? ובאיזה עוד מעשה רואים את זה גם?

תשובות על מעשה מחיגר (5)

איזה ענין שמוזכר במעשה זה, אמר רבינו שאצל העולם הוא דבר קטן ואצלי הוא דבר גדול? **אמונה**, (שיחות הר"ן ל"ג).

דעם רבינ'ם
אעשיות

למען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך

להיכנס להגרלה: דעם רבינ'ם ליכט 02-5-3333-72 * לקבלת הגליון באימייל - m025345040@gmail.com